

K 2, TRST ISTRA IN DALMACIJA

V Italiji na moč loče klase italijansko ekspedicijski, ki je prva stopila na vrh «K 2», poleg moti Eersteata najprijši vrh na svetu. Clani ekspedicijske so postali nekakšni nadnaravniki, ki se jim vsi ljudje prirejajo manifestacije, banketi itn. Vsa stvar pa hkrati dobiva izrazit nacionalistični in politični značaj. Skusa se namreč prikazati tudi na sledeči način: Gledjte, Italija je naša domovina, naša domovna glede, glede junaštva so Italijani spet na višini, prav kakor zahteva duh velikih tradicij! Posebno velik pomen pripisujejo dejstvu, da je na tem vrhu prvi nastopil italijanski dovinj; zavihala zastava, in to italijanska zastava. Zraven nje pa še zastava — Trsta.

božjo pot skupine starih in novih danunciancev, smatrajoga za svetiste identizma. Tam je tudi grob D'Annunzia, osvajača Reke. D'Annunziju je ta dvorec poklonila država, v kateri je parkirano četrtina znova domačih vojakov, omni no vojne ladje «Puglia». Gre za tisto italijansko vojno ladjo, ki ji je poveljeval kapitan Gulli, ko je leta 1918 napeljal čolnič proti južni obali v Saluto, kjer je bil D'Annunzio se je v precejšnji meri razpisal pisatelj Tomaso Carosio. On tudi pojasnjuje, kaj je nos ladija «Puglia», tam, kjer je bila cesarica (v vrstu D'Annunziere nite Vittoriale), obrnjen natočno proti Vzhodu. Takole pravi:

Eden članov ekspedicije, ki jo je vodil prof. Desio, je bil namreč Tržičan prof. Marzulli. Zanimivo je, da je bil tudi njegov brat, znan po imenu de la Zambudi nobene prilike za svojo irendistično propagando, je temu profesorju podtaknil tržaško zastavo, ta pa mu je moral obljubiti, da jo bo zasadil na tej celici osem tisoč mesecev, če bo to tudi on, ki jo ni mogel skriti v ne sneta. Seveda se je o tej zastavi začelo govoriti šele ko je po dolgih uspeh!

«Semelam naporom so inženirji ladjo razstavili, zatem jo jo znova, z nosom obrnjeno proti morju, postavili na vrh hriba v Vittoriano D'Annunzije; zamislil predstavila okrajšana, toda še ne masčevana ladja» [Oltar revendikacija]... Kar je važno, je resnica, da sta v Istri in Dalmaciji avtonomni samo je bil en, civilizacija Rima in niti en, kakor tudi, da vi tam niti en, kakor tudi, da vi tam bil kamen Rima in Benet, Na nas je, da posmožno usodo. V

Vrem pa so edenisti takoj nasti neko zvezno mednarodno na «K 2» na eni in Istro ter Dalmacijo na drugi strani. Ali politio, pred- stavlja nek združenje, ali je krajina in Dalmaciji, je eks- pediciji postal brzojavko, ki v njej izražajo željo, naj bi trikolora in tržaška helesbar- da, ki sta završila na «K 2», bili pa znak za nove, še daleč ne daleč, ne, da so »vrnili Italiji vse jadranske dežele, navzlic podlim mane- vrom politikantov.» Organ re- majnem in fatalnem ritmu u- sode, stejejo leta manj od sek- und... Istra in Dalmacija so Italija, mi pa smo dane Ita- lije, mi smo nikoli... Glejte, te naše rane, te naše boleline... Spominimo se, da je kakorvo- močnih ljudi; v tem, da zmojo na rimski način trpeti, pa tu- di poiskati rešitev za svoje nacionalne probleme... Nekega dne bomo razorili sovražno Italijo, ki nas, če ne bodo več podpirani pri tistih, ki di- vno preprečujejo Italiji, da si vzame svoje.»

Hitler nameraval priključiti tudi Benetke

Kot pametni in miroljubni ljudje, bi jih najraje pustili, da v miru vzhivajo tam, kjer so bile zasajene, ko bi ne bilo s tem, v zvezi izražena takšna občina želja, naj bi čimprej zavrhale tudi na Di-nari in Velebitu. Torej, kar je že prišlo do tako bojevitih razprav, ni želja, kar je verjetno tudi posledica prvotne

italijanci glede unavštava spet na višini — to naj bi bil neizpodbito dokazal uspehi izpizpa na «K 2» — pa treba povedati, da s temi zastavami in junaštvom tistih, ki so jih donesli na drugi najvišji vrh sveta, nekaj ni v redu.

Pred kratkim me pakistanski časopisje poročalo sledeče: »Vojna zvezda, ki jo v paku imenujemo drema Italijanica, ni temu tolikanj slava, ampak ne-nemu domačemu človeku, ne-memu družinu, t. j. alpinistu, premrevalcu in nosocu. Ta domačin je bil najboljši v eks-ploraciji, saj se mu je po-veševalo pri približju vrhu, pen-tar so ga Italijani zadržali na niso našli, da bi šel naprej, v strahu, da jim od-nese slabo. Dogodek se je zgodil tudi na fotografiji, pri če-mur je Italijanec videl, da je na fotografiji videl nekdo drugi, ne pa Italijani, odno-sno bi se zraven Italijanov vi-del še kdo drug. Da bi ita-lijanke in tržaško zastavo izro-tili temu družinu, pa bi ju morali le-ta zaslati na drugi najvišji vrh, vseeno to seveda ni šlo.

dajstva, obstajajo dokumenti, iz katerih se jasno vidi, da bi Italija tudi v tem primeru izgubila Istro v Trst, in še posebej, ker Zmaga bi v no-benem primeru bila italij-anstva, ampak nemška vojska. Kaj vse je pravzaprav imel Hitler v načrtu, nam odkriva Goebels v svojem cin-tinnem dnevniku, kjer piše o odnosu do Mussolinija in do Italije nasplo, potem ko je prispel v Italijo, kajti plačnice in se je moral Musolini zaupati. Na-sever. Znano je, da je Hitler v resnici i Trsti in Še Sloven-skim Primorju že bil priklju-ki N Nemci, saj je tu z ne-omejeno oblastjo vladal eden njegovih Gauleiterjev. Toda to je bilo prepozno, Italijani pri-jizljaj, drugo je, da ni imelo pri Goebels piše:

»Duce se nobi moral odreči

Mos „Puglio“ usmerjen proti Dalmaciji

V kakšnih oblikah se izživlja obnovljeni italijanski nacionalizem, odnosno čisti, stordistični fašizem, je najlepše zvideno iz feljtona „Oltar dalmatinske renevidacije“ v „Vittorinale“, ki ga je objavil rimski „Corriere del Popolo“.

Teda je o bivšem bledu, ki u je imel d'Annunzio ob gardskem jezeru, in kamor se danes hadijo na neakosno

retih v olju, od katerih je avstrijanski umetnikov avtor, izdelan v širokih darvinskih ploščah, ki so tudi sicer to slikarskega stalnica zanimati. Podobno konceptijo kaže tudi njegova tehnika, ki

terer so razstavljeni »Cini-
v močnih živih barvah in
skoraj plastični oddelavi.
Čela golerja kammishki le-
tor in slikovitosti je našla v
tomarju vernega in umetni-
skega interpreta, od katerih
razstavlja kakih trideset lavi-
nanih risb, ki pričajo o umet-
niški in literarni tradiciji
meja Veneta, ve: Veneto bi
se moral priključiti Reichu.
Veneto pa bi se moral poka-
zati pripravljenega na to, ker
Reich, pa, zmagovito bi
končani vojni napaki, mogo-
čnosti, turistične razvoja.
Tudi jaz smatram to mejno
črto za edino praktično in
zazeleno.»

Eno ne samo Trest in Istro

novem okusu pri izložitvi mo-
gov kakor tudi o sigurnosti
jegove risarske poteze. Tu so
podobljivi kamniski "Mali
rudi", motivi in ob Nevljici,
pramo mesto Kamnik, jezovi
bi Bistrici, mlini, Zaprice, Su-
ca, dojeje "Vrtljakov" ob že-
zniški progi, "Novi Trst" itd.
Lahko rečemo, da se v Kamnik

nasel u Levu Homarju stoji-
na pesnika u podobi, ki neud-
udno stika za očitim i
kritimi lepotami, ki jih upo-
bi v svojih laviranih ribah.
Kakor je Kamnik upraviče-
pošen na svoj gospodar-
in v industrijski razceti, na
svoje uspehe v športu in kul-
turnih prizadevanjih, tako je
v vsej pravici lahko ponosen
na svoje umetnike. Čas
svoj, generacija sledi genera-
cij, toda ljudje in stvari, ki
jih je upodobila umetniškova
kultura ostanejo kot umetniška

riča sedanjosti in sporočilo kaj razširil suverenost Reicha.
 oznajšim rodom, **KONCE** **IVE MIHOVLJIVIC**

